

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **V. B.**, narozen X, státní příslušnost U.
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2019, č. j. CPR-31699-8/ČJ-2017-930310-V237,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 17. 4. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 10. 2017, č. j. KRPS-184263-56/ČJ-2016-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let, a doba k vycestování mu byla určena v délce 15 dnů ode dne právní moci prvostupňového rozhodnutí.
- Žalobce je přesvědčen, že dne 25. 5. 2016 se nedopustil výkonu nelegální práce, protože

jeho práce nebyla soustavná, naopak měla povahu jednorázové nahodilé brigády, což měl potvrdit i svědek P. M. Podle názoru žalobce porušily správní orgány ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem, dále porušily ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, když neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a také ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, když nepostupovaly v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.

3. Žalobce namítal i porušení ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jelikož správní orgány neřešily oprávněné zájmy žalobce a nedbaly na to, aby bylo přijaté řešení v souladu s obecným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Žalovaná neshledala ve svém postupu žádné pochybení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
6. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
7. Při jednání, které soud k projednání žaloby na žádost žalobce nařídil, setrval žalobce prostřednictvím svého zástupce na dosavadním stanovisku o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodů uvedených v žalobě. Žalovaná se z jednání předem řádně omluvila, odročení jednání nežádala, soud proto projednal věc v její nepřítomnosti.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 5. 2016 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky ve vozidle pro svoz komunálního odpadu, v němž seděl jako spolujezdec. Nepředložil žádné doklady, sdělil své jméno, příjmení a datum narození. Dále uvedl, že má vízum pro Polskou republiku. Na místo kontroly se dostavil i vedoucí směny P. M., který policii sdělil údaje o žalobci, a dále uvedl, že do společnosti F. N. (dále jen „společnost F.“) nastoupil žalobce přes agenturu A. G. s. r. o. (dále jen „společnost A.“), která pro společnost F. zajišťuje pracovníky ze zahraničí. Jmenovaný dále uvedl, že si nebyl vědom toho, že žalobce nemá řádné doklady, a že dokumenty měla zajistit společnost A. V době kontroly měl na sobě žalobce pracovní oděv, který nesl známky používání.
9. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výsledku žalobce (v přítomnosti svého advokáta) uvedl, že bydlí v P. u přítelkyně, s níž plánuje svatbu, a její matky. V Polsku pracuje brigádně, ale momentálně tam žádnou práci neměl, proto odjel za přítelkyní do České republiky, žádný nájem

neplatí. V souvislosti se společností A. uvedl, že tento název nezná. Název společnosti F. zná, ale neví, čím se společnost zabývá. Vozidlo, v němž byl zadržen, viděl ten den poprvé, a to proto, že měl zastoupit známého své přítelkyně. Žalobce dále uvedl, že nezná P. M. a není evidován v docházce, neměl slíbenou žádnou odměnu ani neobdržel žádné peníze. Pracovní oděv dostal od řidiče vozidla, ve kterém byl kontrolován. Nemá vydané žádné rozhodnutí úřadu práce ani nedisponuje živnostenským listem. K České republice má vazbu přes svoji snoubenku, která tu má dlouhodobý pobyt. V souvislosti s vycestováním by tak došlo k zásahu do jeho soukromého života.

10. Správní orgán I. stupně vyžádal u Úřadu práce České republiky informaci o tom, zda měl žalobce vydané rozhodnutí o povolení k zaměstnání na území České republiky. Dne 8. 6. 2016 obdržel informaci, že žalobce neměl dle dostupných informací z centrální databáze Ministerstva práce a sociálních věcí vydáno povolení k zaměstnání.
11. Dne 13. 9. 2016 proběhl výslech svědka P. M., který uvedl, že ve společnosti F. pracuje jako vedoucí střediska a jeho náplní práce je kontrola pracovníků. Má přehled o tom, kdo u této společnosti pracuje a vede docházku. Uvedená společnost se zabývá svozem odpadu a údržbou zeleně. V souvislosti s výkonem práce žalobce dne 25. 5. 2016 uvedl, že u společnosti F. nepracoval, pouze byl zachycen u jejího vozidla. Dále uvedl, že neví, jak se žalobce jmenuje. Poté, co byl konfrontován se svou výpovědí v den zajištění žalobce, svědek uvedl, že chtěl mít pouze klid a tak žalobce označil údaji, které mu byly sděleny. Dále uvedl, že žalobce měl „zaskakovat“ za V. přezdívaného N., který ale nepracuje pro společnost F., ale pro společnost A. Svědkovi nebylo jasné, jak žalobce obdržel pracovní oděv, neboť ten měli mít k dispozici pouze zaměstnanci společnosti F.
12. Dne 9. 11. 2016 proběhl výslech svědka V. M., který pracuje ve společnosti F. jako řidič popelářského vozu. Tento svědek žalobce podle předložené fotografie poznal a identifikoval jménem. V souvislosti s výkonem práce žalobce pro společnost F. uvedl, že tam žalobce pracoval asi měsíc, směny trvaly okolo 7 až 8 hodin. Podle svědka se dne 25. 5. 2016 nejednalo o záskok nebo výpomoc žalobce za pana V.; žalobce jezdil se svědkem poslední tři týdny až měsíc vždy. Svědek dále uvedl, že píše docházku každý den a odevzdával ji panu M. V souvislosti s předloženou docházkou evidovanou u správního orgánu I. stupně pod č. j. KRPS-184263-25/ČJ-2016-010022 uvedl, že je v této docházce sice zapsán pan V., nicméně k tomu došlo tak, že v den kontroly (tj. 25. 5. 2016), poté co přijel do společnosti, ho pan M. vyzval k přepsání docházky, aby v docházce nebyl uveden žalobce. Na dotazy advokáta žalobce dále svědek opakovaně uvedl, že ve vozidle jezdil poslední dobou pouze s žalobcem a panem S. Zmiňovaný V. s nimi nejedl.
13. Do spisu byla dále založena docházka za dny 24. 5. – 23. 5., 19. 5. – 16. 5., 13. 5. – 9. 5., 6. 5., 4. – 2., 29. 4. – 25. 4., ve které byl jako závozník uveden „B. U.“. V docházkovém listu ze dne 25. 5. 2016 je uvedeno jméno („V“).
14. Dne 23. 3. 2017 (pozn. soudu: v protokolu je uvedeno nesprávné datum 19. 3. 2017, avšak z dalších dokumentů ve správním spise je zřejmé, že správné datum konání výslechu je 23. 3. 2017) svědek M. S. uvedl, že ve společnosti F. pracuje jako závozník na popelářském voze. Také tento svědek žalobce na fotografii identifikoval a uvedl, že s ním pracoval jako druhý závozník a tvořil posádku měsíc možná měsíc a půl. V souvislosti s činností žalobce u společnosti F. uvedl, že stabilní posádku, se kterou svědek jezdil, tvořil on, řidič M. a V. D., za kterého v květnu zaskakoval právě žalobce. Žalobce jinak pracoval u společnosti F. na údržbě veřejné zeleně v N., a to asi měsíc. Ohledně úpravy docházky

dne 25. 5. 2016 svědek uvedl, že byla přepsána odpoledne tentýž den a to na pokyn svědka M. Dále svědek uvedl, že žalobce v době působení u společnosti F. bydlel v areálu této společnosti. Za ubytování se mu z odměny 10 000 Kč strhávaly 2 000 Kč. Tuto informaci měl svědek od pana D., který s ním jezdil jako závozník před žalobcem.

15. Z úředního záznamu ze dne 7. 4. 2017 vyplynulo, že se kontrolou ze dne 6. 4. 2017 v areálu společnost F. nepodařilo prokázat, že by tato společnost poskytovala zaměstnancům ubytování za úplatu.
16. Dne 20. 6. 2017 vyžádal správní orgán I. stupně u Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. V závazném stanovisku ze dne 20. 6. 2017, č. j. KRPS-184263-49/ČJ-2016-010022, ministerstvo konstatovalo, že je vycestování žalobce možné. Z. oblast, odkud žalobce pochází a kde má trvalé bydliště a žijí tam i jeho příbuzní, není v současné době nijak zasažena střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze strany separatistů. Dále ministerstvo konstatovalo, že přítelkyně žalobce není občanskou Evropské unie, je příslušnicí Ukrajiny a z výpovědi žalobce vyplynulo, že plánovali uzavřít sňatek na Ukrajině. Ministerstvo tak konstatovalo, že žalobce může po sňatku žít s manželkou na Ukrajině, případně jiném místě, kde budou mít oba povolen pobyt.
17. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 26. 7. 2017 žalobce uvedl, že šlo o výkon jednorázové brigády, chybí tak naplnění znaku soustavnosti vykonávané práce. Dále žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěrem závazného stanoviska o možnosti vycestování na Ukrajinu.
18. Dne 27. 10. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce, a zároveň mu uložil zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 2 let. Správní orgán I. stupně měl za prokázané, že žalobce na území České republiky vykonával zaměstnání minimálně po dobu jednoho měsíce, aniž by disponoval potřebným povolením. Správní orgán I. stupně se odkazoval zejména na výpovědi svědků a na záznam z docházky.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že nevykonával nelegální práci ve společnosti A. ani ve společnosti F., neboť fakticky nepracoval. Šlo pouze o záskok za známého přítelkyně. Dále se žalobce ohradil proti zjištěním uvedeným v závazném stanovisku ministerstva ze dne 20. 6. 2017, na základě kterého bylo konstatováno, že je žalobcovo vycestování možné. Žalobce dále namítal porušení ustanovení § 2 a § 3 správního řádu, avšak pouze v obecné rovině.
20. Žalovaná požádala o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 20. 6. 2017, které ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 4. 2. 2019, č. j. MV-103307-2/OAM-2018, potvrdil.
21. Zástupce žalobce podal dne 22. 3. 2019 vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalované a projevil nesouhlas se stanoviskem ministra vnitra ohledně možnosti vycestování. Zmínil, že ke konfliktům dochází nejenom na východě Ukrajiny, ale nelze zlehčovat ani situaci v západní části země.
22. Dne 1. 4. 2019 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Podle žalované vykonával žalobce zaměstnání bez příslušného povolení, přičemž tvrzení žalobce, že šlo o jednorázovou výpomoc, nelze hodnotit jako pravdivé, neboť bylo z výpovědí prokázáno, že tuto činnost vykonával minimálně měsíc. Tedy se na místě závozníka neocítl ani náhodou a ani poprvé.

K námitkám týkajícím se závazného stanoviska o možnosti vycestování žalobce žalovaná uvedla, že bylo postupováno řádně a byly tak naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

23. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
24. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
25. Obecná tvrzení žalobce, že byla v řízení porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 45 A 2/2019 – 23).
26. Žalobce namítal, že se dne 25. 5. 2016 nedopustil výkonu nelegální práce, protože jeho práce nebyla soustavná, jednalo se pouze o záskok za známého přítelkyně, avšak fakticky žalobce ve společnosti A. nepracoval. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, (v jeho bodu 22): *„soustavnost je jedním z pojmových znaků závislé práce. Tento znak spočívá v prvé řadě v odlišení soustavné práce zaměstnance pro zaměstnavatele od jednorázové či příležitostné (úplatné či bezúplatné) pomoci nebo od běžné*

společenské služby, resp. laskavosti. V takových případech totiž – na rozdíl od práce soustavné – nemůže mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem vzniknout vztah závislosti. Rovněž také platí, že právní předpisy sloužící k potihu nelegální práce nemají za cíl likvidovat existující společenskou realitu, do níž pochopitelně patří sousedská výpomoc podle okolností třeba i za drobnou úplatu (srov. body 27 a 28 citovaného rozsudku).“ To však není případ žalobce. Správní orgány nevyhodnotily tvrzení žalobce jako pravdivé, tedy nepřistoupily na argument, že se jednalo o jednorázovou brigádu, která spočívala v záskoku za známého přítelkyně. Správní orgány odkazovaly zejména na výpověď svědka S. a na evidenci docházky, ze které vyplývalo, že žalobcova činnost byla u společnosti F. evidována již od 25. 4. 2016, tedy minimálně měsíc před provedením kontroly, při které byl žalobce zajištěn. Správní orgány též upozornily na to, že svědek M. se dle výpovědí ostatních svědků (M. a S.) pokusil ovlivnit důkazní materiál, a to tak, že dal pokyn k přepsání docházky ze dne kontroly tak, aby v docházce nebyl evidován žalobce. Soud nezjistil v uvedených závěrech žádný rozpor a žalobce nepředložil nic, co by zpochybňovalo závěry učiněné správními orgány. Bylo prokázáno, že žalobce pracoval u společnosti F. nejméně jeden měsíc. Žalobce vykonával činnost spočívající ve svozu komunálního odpadu, za uvedenou činnost měl příslibenou odměnu. Pracovní činnost vykonával ve vztahu podřízenosti, což správní orgány dovodily ze skutečnosti, že žalobce byl vázán pracovní dobou, místem výkonu práce či druhem práce. Uvedené informace tak jednoznačně vyvracejí žalobcovo tvrzení, že šlo o jednorázovou brigádu. Žalobce vykonával pracovní činnost bez příslušného povolení. Žalobní bod tak není důvodný.

27. Žalobce dále brojil proti závěru správních orgánů o možnosti vycestovat do země původu, tj. na Ukrajinu. Žalobce uvedl, že na Ukrajině pokračuje vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě a že jsou hlášeny přestřelky, včetně mrtvých i mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Dále žalobce uvedl, že z informací OAMP vyplývá, že je situace na východě Ukrajiny neustále napjatá a že se po dvou letech konfliktu v samozvaných republikách (Doněcké a Luhanské) vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability.
28. Judikatura správních soudů je v souvislosti s rozhodnutími týkajícími se správního vyhoštění či mezinárodní ochrany k aktuální situaci na Ukrajině konzistentní. Nejvyšší správní soud opakovaně shledává, že navrácení jednotlivců na Ukrajinu je z hlediska principu non-refoulement možné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, či ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 – 26). Ve výše odkazovaných případech Nejvyšší správní soud opakovaně poukazoval na to, že se zhoršená situace týká pouze části východní Ukrajiny, přičemž vnitřní přesídlení do jiné oblasti státu představuje relevantní možnost občanů Ukrajiny nalézt bezpečí přímo ve své zemi původu. V nyní projednávané věci je bezpečnostní situace na Ukrajině v podstatě obdobná. Zhoršená situace je stále ve východní části Ukrajiny, zatímco žalobce bydlí v Z. oblasti, což je nejzápadnější část Ukrajiny.
29. Soud neshledal, že by ministr vnitra, resp. ministerstvo v posouzení otázky existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), jakkoli pochybili. Správní orgán I. stupně rozhodl o překážkách vycestování na základě závazného stanoviska ministerstva, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo a ministr vnitra

se výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce pochází ze Z. oblasti, ve které shledalo ministerstvo situaci uspokojivou a umožňující návrat žalobce. Závazná stanoviska vycházejí ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich vyplývá, že v Z. oblasti nedocházelo od roku 2015 (od incidentu s Pravým sektorem) k dalším bezpečnostním incidentům. Byť lze souhlasit s tvrzením žalobce, že ozbrojený konflikt mezi Ukrajinou a proruskými separatisty s podporou Ruska na východě země způsobuje jistou míru nestability ve všech částech Ukrajiny, ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrčen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).

30. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by byl jako civilista pravděpodobně vystaven útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, pokud žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u něj dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24).
31. Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž v západní části Ukrajiny. Do této části země se přitom může bez obtíží vrátit. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí. Žalobce při výslechu ze dne 25. 5. 2016 neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o jeho pozdějších tvrzeních, že mu hrozí v případě návratu na Ukrajinu konkrétní nebezpečí. Jako jediný důvod znemožňující mu vycestovat uváděl vztah s přítelkyní, která měla v České republice povolený dlouhodobý pobyt. Žalobce však ani v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil a neprokázal konkrétní újmu, která by měla právě jemu na Ukrajině hrozit. Ministerstvo i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující

náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně